

Απομαγνητοφωνημένη ομιλία μακαριστού γέροντος Αθανασίου Μυτιληναίου
με θέμα:
« Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ ΜΑΣ»

[εκφωνήθηκε στην Ιερά Μονή Κομνηνείου Λαρίσης στις 12-3-2000]

[B410]

Με μίαν τριλογία παρομοιάζει ο λόγος του Θεού, αγαπητοί μου, την είσοδό μας στο κατώφλι της Μεγάλης Τεσσαρακοστής. Είναι το μήνυμα της αφέσεως, είναι η χαρωπή νηστεία και είναι και η έννοια του αληθινού Θησαυρού, όπως ακούσαμε σήμερα στην ευαγγελική περικοπή.

Με το πρώτο λύνουμε τα δεσμά της κακίας. Με την συγχωρητικότητα, δηλαδή, που δεσμεύουν την ψυχή. Με το δεύτερο ελαφρύνουμε την ψυχή μας για υψηλά πετάγματα. Και με το τρίτο αναζητούμε σαν Θησαυρό τα υψηλά νοήματα και τον σκοπό της πνευματικής ζωής, αφού βέβαια θα έχουμε περιφρονήσει τους επίγειους Θησαυρούς ή θα τους βάλομε σε κατωτέρα μοίρα και τους επίγειους στόχους.

Το θέμα είναι μεγάλο. Αλλά θα μέινουμε μόνο σε ό,τι αφορά στον Θησαυρό και τον Θησαυρισμό. Μας λέγει ο Κύριος: *«Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σῆς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι· θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὐτε σῆς οὐτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν οὐδὲ κλέπτουσιν· ὅπου γὰρ ἐστὶν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσται καὶ ἡ καρδία ὑμῶν»*.

Μας συνιστά ο Κύριος να μη σωρεύομε επιγείους Θησαυρούς. Απλώς να προσπαθούμε να ζούμε και να καλύπτομε τις ανάγκες μας. Είναι γνωστό ότι ο άνθρωπος δεν θέλει να καλύψει τις ανάγκες του μόνον. Αλλά θέλει, ατελευτήτως μάλιστα, να καλύπτει τις επιθυμίες του. Και είπα μόνον. Αλήθεια, είναι ατελείωτη η προσπάθεια του ανθρώπου να καλύπτει τις επιθυμίες του. Άνθρωπέ μου, θέλεις ένα σπίτι με εκατό δωμάτια; Ένα κρεβάτι χρειάζεσαι κι ένα δωμάτιο. Άνθρωπέ μου, θέλεις πολλά φαγιά; Ένα στομαχάκι έχεις. Βλέπετε, λοιπόν, η πλεονεξία πού βρίσκεται; Μέσα εις την ψυχήν. Είναι φοβερό. Και λέει λοιπόν ο Κύριος: *«Μὴ θησαυρίζετε θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς»*. Διότι

κινδυνεύουν αυτοί οι Θησαυροί. Κινδυνεύουν από τον σκώρο, αν είναι ιματισμός. Κινδυνεύουν από την βρώση των διαφόρων σκουληκιών, που τρώνε τις τροφές κ.λπ. κ.λπ. Αλλά και επιπλέον, αν είναι πολύτιμα μέταλλα, χρυσάφι και ασήμι κ.λπ. κ.λπ. τότε... και σήμερα χρησιμοποιείται η ίδια μέθοδος, μάλιστα λέγεται σε σύγχρονη γλώσσα, «ριφιφί». Πηγαίνω στο δίπλα σπίτι ή δίπλα μαγαζί και ανοίγω τρύπα στον τοίχο ή από πάνω από το ταβάνι ανοίγω τρύπα, κατεβαίνω μέσα εκεί που ο άλλος έχει το χρυσάφι και το ασήμι του και από εκεί κλέπτω. **«Διορύσσουν»**, λέει. Δηλαδή, τρυπάνε τα ντουβάρια για να κλέψουν τον θησαυρόν. **Και τι κάνεις, άνθρωπε; Γίνεσαι ο στόχος της φθοράς οπωσδήποτε.**

Βέβαια, δεν είναι έμφυτη η τάσις αυτή στον άνθρωπο. Δηλαδή εκ κατασκευής ο Θεός δεν έκανε έτσι τον άνθρωπον. Αλλά είναι ένα πρόσκτημα μεταπτωτικό. Αφού πέσαμε στο πρόσωπο του Αδάμ, έκτοτε φροντίζουμε να είμεθα πάντοτε πεσμένοι.

Μετά την πτώση ο άνθρωπος, χάνοντας τον Θεό από τον οπτικό του ορίζοντα, αισθάνθηκε την ανάγκη να εναποθέσει την ασφάλειά του στη συλλογή υλικών αγαθών. Είναι θέμα μιας ψυχολογικής ασφαλείας. Ο άνθρωπος αισθάνεται ασφάλεια στα πολλά. Ό,τι ώρα ακούσετε ειδήσεις, ό,τι ώρα διαβάσετε εφημερίδα, ό,τι ώρα δείτε τα τρέχοντα νέα, όλα μιλάνε για την ασφάλεια. Συντάξεις, μισθοί, τούτα, εκείνα. **Δηλαδή ο άνθρωπος θέλει την εξασφάλισή του.**

Έτσι λοιπόν, έχει μία ψυχολογική ερμηνεία το θέμα, όταν μαζεύω αγαθά, νομίζω ότι έτσι, με τον τρόπον αυτόν ασφαλίζω τον εαυτόν μου. Ο Κύριος μας είπε: **«Ὁρᾶτε καὶ φυλάσσεσθε (:Προσέχετε και φυλαχτείτε) ἀπὸ πάσης πλεονεξίας - πλεονεξία. Το πλέον ἔχειν. Το να έχεις το παραπανίσιο- ὅτι οὐκ ἐν τῷ περισσεύειν τινὶ ἡ ζωὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ»**. Δηλαδή, ούτε η μακροζωία ούτε η ευχάριστη ζωή εξαρτώνται από τα πλούτη.

Ο άνθρωπος μετά την πτώση έγινε ατομιστής. Ατομιστής. Αφού απομόνωσε τον εαυτό του και από τον Θεό και από τους άλλους ανθρώπους, ακόμη, αν θέλετε, και από αυτήν την κτίσιν που τον περιβάλλει. Θυμηθείτε, όταν ο Θεός είπε ότι το Σάββατο δεν θα έριχνε το μάννα στην έρημο, έριχνε μάννα στην έρημο, έριχνε έξι φορές την εβδομάδα, την εβδόμην ημέρα, μάννα δεν έπεφτε, και μερικοί ξέρετε τι έκαναν; Μάζευαν δε,

σημειώσατε, τόσο μάννα όσο **εχρειάζοντο**. Διότι αν μάζευε κανείς κάτι περισσότερο, την επομένη μέρα, αυτό που μάζεψε, σκουλήκιαζε. Και όχι μόνο σκουλήκιαζε, αλλά και βρωμούσε. Είναι χαρακτηριστικόν ότι την Παρασκευή έριχνε ο Θεός μάννα, το οποίον ήταν αρκετό και δια την Παρασκευή και δια το Σάββατο, χωρίς το μάννα αυτό που μάζευαν την Παρασκευή, ούτε να βρωμίσει, ούτε να χαλάσει. Μάλιστα, και μετά την ανατολή του ηλίου, μας λέγει η Αγία Γραφή το μάννα αυτό, περίεργο πράγμα ήταν, ουράνιος άρτος λέγεται, έλιωνε. Και εχάνετο. Όπως ακριβώς λιώνει το χαλάζι. Ήταν δε όπως ακριβώς το κόριον, όπως είναι το χαλάζι έτσι μπαλίτσες πολύ μικρές και να είναι και λευκού χρώματος· ακριβώς όπως είναι το χαλάζι. Όταν έβγαινε ο ήλιος αυτό έλιωνε, εχάνετο.

Τι γίνηκε λοιπόν; Μερικοί σκέφτηκαν και είπαν: *«Μήπως την μεθεπόμενη μέρα, μεθεπομένη, ο Θεός μετανοήσει και δεν ρίξει μάννα. Ίσως και μήπως και πεθάνει ο Θεός! Για να μαζέψουμε λοιπόν περισσότερο μάννα»*. Και μάζευαν περισσότερο μάννα. Ο καθένας για λογαριασμό του. Δηλαδή *«εμείς που μαζέψαμε περισσότερο, εμείς θα ζήσομε, θα προεκτείνουμε τη ζωή μας. Οι άλλοι; Δεν μας ενδιαφέρει τι γίνεται»*. Και μη νομίσετε πως είναι πράγματα τα οποία δεν συνεχίζουν να γίνονται. Να, εδώ, πάρετε το θέμα της Δευτέρας του Χριστού Παρουσίας, την παρουσία του Αντιχρίστου κ.τ.λ. βλέπετε οι άνθρωποι θέλουν να σωρεύσουν αγαθά για να έχουν να τρων, να πίνουν και να προεκτείνουν την ζωή τους, αν υποθεθεί αυτές τις δύσκολες μέρες που έρχονται και θα 'ρθουν πολύ περισσότερες, αυτοί να επιζήσουν. **Φτωχέ, φτωχέ, φτωχέ άνθρωπε!**

Και διεμαρτυρήθη ο Θεός γι' αυτό: *«Επιτέλους»*, λέει, *«δεν θα μάθετε εξαρτάσθε από μένα;»*.

Και τώρα ποια είναι τα επιχειρήματα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού κατά του πάθους του θησαυρού, που φανερώνει έντονα τον ατομισμό του ανθρώπου; Γιατί; **Από έλλειψη πίστεως στην πρόνοια του Θεού.**

Πρώτον. Η αποθήκευση αγαθών, μας λέγει ο Κύριος, εάν μεν είναι τρόφιμα ή ιματισμός, κινδυνεύει από τον σκώρο, όπως ακούσαμε προηγουμένως και γενικά από κάθε αδηφάγο σκουλήκι. Δεύτερον. Αν είναι ό,τι άλλο προϊόν, κινδυνεύει από φθορά και

σκουριά. Τρίτον. Εάν είναι χρυσός ή άργυρος, όπως σας είπα προηγουμένως, κινδυνεύει από τους κλέπτες.

Τι πρέπει να γίνει; Να γίνει μετάθεσις του χώρου θησαυρισμού από τη Γη στον ουρανό. Και αυτό γίνεται με την ελεημοσύνη. Με το να μην είσαι ατομιστής. Να λογαριάζεις ότι υπάρχουν και άλλοι άνθρωποι. Λέει ένας πατέρας της Εκκλησίας μας: *«Δεν σε συμβουλεύει να μην έχεις αγαθά. Αλλά εκείνα τα οποία έχεις, μετάθεσέ τα»*. Όταν έχεις μία αποθήκη που είναι στην επιφάνεια της Γης και κινδυνεύει από μία πλημμύρα το προϊόν της αποθηκεύσεώς σου, δηλαδή πολύ νερό, να πάρτε αυτόν τον καιρό που κάπου εκεί στην Μοζαμβίκη κ.τ.λ. φοβερή πλημμύρα, φοβερή! Κι ανέβηκαν οι άνθρωποι επάνω στα δέντρα να γλυτώσουν. Δεν θα έμπαινε, λοιπόν, το νερό μέσα στην Αποθήκη; Δεν θα σου κατέστρεφε τον καρπόν που μάζεψες; Ε, σου λέει λοιπόν τώρα, φρόνιμα, πολύ φρόνιμα, τον καρπόν αυτόν βάλ 'τον στο πρώτο, στο δεύτερο πάτωμα. Όχι να είναι επίγεια αποθηκευμένος. Αυτό σου λέει ο Θεός. Ό,τι θησαυρούς έχεις μετάφερε τους εις την αποθήκη του ουρανού. Διαμέσου, σας είπα, της ελεημοσύνης.

Ο Κύριος ακόμη μας είπε: *«Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην»*. Ακόμη ο Κύριος είπε στον πλούσιο εκείνον νεανίσκον... τι του είπε; *«Καὶ ἔξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανοῖς»*. «Δώσε», λέει, *«στους φτωχοὺς, ἀκολουθήσέ με. Σου κάνω την μεγάλη τιμή να σου πω να με ακολουθήσεις»*. Είδατε μεγάλη τιμή που είχαν οι δώδεκα Απόστολοι; Μεγάλη τιμή. «Ε, σου κάνω κι εσένα αυτήν την τιμή». «Εκείνος», λέει, *«στυγνάσας, σκυθρωπάσας -κατέβασε τα μούτρα του, που λέμε- έκανε μεταβολή και έφυγε»*. Τι του είπε; *«Δώσε ελεημοσύνη»*.

Ω αγαπητοί μου... Ή ακόμη, μας είπε ο Κύριος, στα κατά Λουκάν είναι γραμμένο: *«Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας»*. «Μαμωνάς» ήταν ο Θεός του χρήματος, του πλούτου. Ό,τι για μας τους Έλληνες είναι ο Θεός Ερμής. Ο κερδῶος Ερμής, του εμπορίου ο Θεός. Για την περιοχή εκείνη ήταν ο Μαμωνάς. Ξαναλέγω, δεν είναι ο διάβολος ο Μαμωνάς. Ο Μαμωνάς είναι ο Θεός του πλούτου. Γι'αυτό λέει: *«Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας»*. Διότι όταν μαζεύεις, μαζεύεις χρήματα, ε, αδικείς κάποιους άλλους ανθρώπους. Όταν εσύ σωρεύεις θησαυρούς για τον εαυτό

σου. Κάνετε λοιπόν φίλους εκ του Μαμωνά της αδικίας. Ποιοι είναι αυτοί οι φίλοι; Οι πτωχοί. Όταν λοιπόν κάνεις ελεημοσύνη, κάνεις φίλους από τα χρήματα, τα οποία αποθηκεύεις· *«ἵνα, ὅταν ἐκλίπητε(·ὅταν φύγετε από τον παρόντα κόσμο), δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς (·ώστε αυτοί οι φίλοι που κάνατε εδώ, να σας δεχθούν εἰς τὰς αἰωνίους μονάς, στην Βασιλεία του Θεοῦ)»*. Ὅτι ακριβώς, ξέρετε, έκαναν οι φτωχοί, με εκείνη την Δορκάδα στην Ιόπη με τον Απόστολο Πέτρο που την ανέστησε. Τους λυπήθηκε. Ξέρετε γιατί; Επεδείκνυαν, λέει, οι χήρες και τα ορφανά κ.τ.λ. Όλα εκείνα τα οποία αυτή τους έδινε. Ήταν μοδίστρα -χμ, ακούτε οι κυρίες; Ήταν μοδίστρα και έραβε ρούχα και ρουχαλάκια και τους τα μοίραζε. Και επεδείκνυαν - μας το λέει το βιβλίο των Πράξεων- έδειχναν, λέγει, εἰς τον Απόστολο Πέτρο. Του λέγανε: *«Απόστολε του Χριστοῦ, το βλέπεις αυτό; Αυτή η Δορκάδα -έτσι ελέγετο ελληνικά το όνομά της- μου το έφτιαξε, μου το έραψε»*. Και τότε ο Απόστολος Πέτρος την ανέστησε. Ποιοι ηύχοντο; Δια την Δορκάδα; Οι πτωχοί. *«Για να κάνετε»*, λέει, *«φίλους ώστε όταν θα πάτε στον ουρανό, σεις θα φύγετε από την παρούσα ζωή, να σας υποδεχθούν με χαρά εκείνοι που από σας ευεργετήθηκαν»*.

Ποιος, λοιπόν, μπορεί να είναι ο αληθινός Θησαυρός; Ο ανέκλειπτος και αιώνιος Θησαυρός; Αγαπητοί μου, Θησαυρός μας είναι ο Χριστός. Κι εμείς είμεθα τα Θησαυροφυλάκιά Του. Τον Θησαυρόν δεν τον βάζομε τυχαία, ούτε στο πεζοδρόμιο. Τον κλειδώνουμε μέσα σε ντουλάπια, σε χρηματοκιβώτια. Εμείς είμαστε τα Θησαυροφυλάκια του Θησαυρού που λέγεται Ιησούς Χριστός. Θέλετε ακόμη; Θησαυρός είναι για μας και το Πνεύμα το Άγιον. Τι λέμε στο *«Βασιλεῦ οὐράνιε»*; Λέμε *«Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ Θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν...»* κ.τ.λ. *«Συ που είσαι ο Θησαυρός όλων των αγαθών»*. Και των υλικών και των πνευματικών αγαθών. Εμείς τι είμεθα; Οι αποδέκται Σου, του Αγίου Πνεύματος, που είσαι ο Θησαυρός όλων των αγαθών. Τον Θησαυρόν Αυτόν, κανείς δεν μπορεί να μας τον αφαιρέσει, ούτε ακόμη κι αυτό το μαρτύριον αν μας υποβάλλουν, αν εμείς οι ίδιοι δεν σταθούμε προδότηι του Θησαυρού μας και τον απεμπολήσομε.

Και έργον κάθε Θησαυροφυλακίου είναι η ασφάλεια. Και η αύξησις του φυλακτικού χώρου. Αυτό σημαίνει προσοχή και αύξηση στο πνευματικόν μας έργον. Θέλεις και να επωφεληθείς και να διατηρήσεις τον Θησαυρόν που λέγεται Ιησούς Χριστός και Πνεύμα Άγιον; **Να αυξάνεσαι, αγαπητέ, αγαπητοί, εις την πνευματική ζωή. Ο καλύτερος τρόπος συντηρήσεως του Θησαυρού αυτού.**

Ότι ο Χριστός είναι ο Θησαυρός μας, φαίνεται από την παραβολή του πολυτίμου μαργαρίτου, που, εκεί, λέει, κάποιος εμπορευόταν μαργαριτάρια - ε, μάζευε μαργαριτάρια, τα εμπορευόταν. Κάποια φορά, λέει, βρήκε ένα μεγάλο μαργαριτάρι. Ξέρετε και τα μαργαριτάρια ή καλύτερα τα διαμάντια κι αυτά μετριώνται με καράτια. Λοιπόν, επήρε όσα μέχρι τότε είχε αγοράσει διαμάντια, μαργαριτάρια, να είμαι σύμφωνος με την παραβολή, τα πούλησε και αγόρασε αυτόν τον έναν μεγάλο, πολύτιμον μαργαρίτην. Ξέρετε τι θα πει αυτό; Ότι όλα τα μαργαριτάρια, είναι μαργαριτάρια. Δηλαδή είναι αξίες. Είναι οι αξίες της ζωής. Και η αισθητική είναι μία αξία. Το να βλέπω κάτι ωραίο, μια ζωγραφιά, ένα βιβλίο..., ο πολιτισμός, για να μην πολυπραγμονώ, ο πολιτισμός οπωσδήποτε περιέχει αξίες. Δεν υπάρχει καμία αντίρρηση γι' αυτό. Αλλά δεν μπορώ όμως να ξεπουλήσω τον Χριστό για τις επιμέρους αξίες. Όχι. Όλα είναι χρήσιμα, όλα είναι ωραία. Αλλά κορυφαίος Θησαυρός μου είναι ο Ιησούς Χριστός, είναι το Πνεύμα το Άγιον.

Ακόμη θυμηθείτε και την παραβολή του κρυμμένου Θησαυρού. Κάποιος, λέει, εκεί που έσκαβε σε ένα χωράφι μια φορά, δεν ήταν δικό του, βρήκε Θησαυρό. Σπίνθισαν τα μάτια του. Πάει και λέει στον ιδιοκτήτη: *«Μου το πουλάς; Το χωράφι αυτό, μου το πουλάς; Το θέλω»*. Το πούλησε ο άλλος, ανύποπτος. Για να κατακτήσει τον Θησαυρόν που ήταν κρυμμένος σε εκείνο το χωράφι.

Έτσι, αγαπητοί μου, μπορούμε να ξεπουλάμε πολλά πράγματα, κάτι διασκεδάσεις κ.τ.λ. βλέπετε σήμερα τελευταία Κυριακή αντί να πενθούμε, σήμερα ξέρετε τι λέει ο Συναξαριστής: *«Έχομε την μνεία της απωλείας του Παραδείσου»*. Άμα χάσεις, χაίρεσαι και χοροπηδάς; Ή άμα χάσεις, πενθείς; Κι εμείς χοροπηδάμε, μασκαρευόμαστε, κάνομε δεν ξέρω τι... Δεν πενθούμε για την απώλεια του Παραδείσου. Είδατε πόσο ανόητοι, μα ανοητότατοι είμαστε; Κρίμα, κρίμα για μας που λεγόμαστε ότι είμεθα, εμείς οι άνθρωποι,

ότι είμαστε έξυπνοι. Εξυπνάκηδες είμαστε. Όχι έξυπνοι. Ο έξυπνος άνθρωπος έχει άλλα κριτήρια. Εκείνα τα κριτήρια που του δίνει ο λόγος του Θεού. Και πραγματικά έχει άλλα κριτήρια. Και βγαίνει πάντοτε ο κερδισμένος.

Ο Απόστολος Παύλος τι έλεγε; Είχε μεγάλη προτροπή στον κοινωνικό του βίο. Το λέει ο ίδιος. «Ξεπερνούσα», λέει, «όλους τους συνηλικιώτες μου, τους έχοντας δηλαδή την ίδια ηλικία με εμένα. Αλλά «τά πάντα ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω». «Θεωρῶ όλα, όλους τους θησαυρούς, όλες τις αξίες, οτιδήποτε, ότι είναι σκύβαλα». Ξέρετε τι είναι τα «σκύβαλα». Αυτά που τρώνε οι κότες. «Για να κερδίσω», λέγει, «τον Χριστόν». Ο Χριστός είναι η συνισταμένη όλων των θησαυρών. Και το βεβαιώνει ο Παύλος αυτό, όταν λέγει: «ἐν ᾧ (ἐν τῷ ὁποίῳ αναφορική αντωνυμία) Χριστῷ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι». Εκεί είναι όλοι οι θησαυροί. Γιατί λέει «ἀπόκρυφοι»; Πρέπει να αλλάξουν τα μάτια μας, για να δούμε ότι υπάρχουν οι θησαυροί. Και ποιος ανοίγει και φτιάχνει, δημιουργεί νέα μάτια; Το Πνεύμα το Άγιον. Λέει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐστὶ τὸ ποιοῦν ἑτέρους ὀφθαλμούς». «Το Πνεύμα το Άγιον σου ανοίγει τα μάτια να δεις· Εκείνο που κάνει άλλα μάτια, καινούρια μάτια». Γι' αυτό οι άνθρωποι δεν βλέπουν, επειδή δεν έχουν το Πνεύμα το Άγιον. Απ' την στιγμή, λοιπόν, που θα αποκτήσουμε το Πνεύμα το Άγιον, τότε βλέπομε τους θησαυρούς του Χριστού. Έτσι, απόκρυφοι θησαυροί για κείνους που δεν βλέπουν. Αλλά φανεροί οι θησαυροί για κείνους οι οποίοι βλέπουν.

Ακόμη, θησαυρός είναι κι αυτή η Αγία Γραφή. Πωπω θησαυρός! Αν, αγαπητοί μου, μας έλεγαν ότι... «Κοίταξε, είσαι στο σπίτι σου, έχεις τα ράφια σου γεμάτα βιβλία, τρόφιμα, αγαθά, χρήματα. Αυτή τη στιγμή τα χάνεις όλα. Μπορείς να πάρεις μόνον ένα πράγμα από το σπίτι σου». Τι θα παίρναμε; Χρήματα; Βιβλία; Τι θα παίρναμε; Ιματισμό; Αγαπητοί μου, αυτό το ένα που θα παίρναμε θα ήταν η Αγία Γραφή. Ο αληθινός θησαυρός μας πραγματικά.

Ακόμη... Θυμάμαι, ήμουν έφηβος, διάβαζα ένα βιβλίο, ήταν του Ντάνιελ Ντεφόε, Δανιήλ Ντεφόε, "Robinson Crusoe", «Ροβινσών Κρούσος», το έχουν μεταφράσει ελληνικά. Ίσως πολλοί από σας το έχετε διαβάσει αυτό. Όταν βούλιαξε το πλοίο, αυτόνδρο βούλιαξε.

Ένας σώθηκε μόνο. Αυτός ο νεαρός, ένας νεαρός ο Crusoe (Κρούσε). Και μετά όταν πέρασε η τρικυμία, άρχισε να βγάζει από το πλοίο, που ήταν σε μία απόσταση από την ξηρά, να βγάζει ό,τι μπορούσε για να επιζήσει σε ένα ξερνήσι. Έμεινε σ' αυτό το ξερνήσι 20 χρόνια! Βρήκε τούτο, βρήκε εκείνο, βρήκε σπόρους, έσπειρε τους σπόρους, τούτα, εκείνα, εκείνα, πολλά πράγματα βρήκε. Βρήκε μια μπάλα χρυσού εκεί στην καμπίνα του Καπετάνιου. Βρήκε όμως και μια Αγία Γραφή. Εκεί, προσέξτε, στην ερημιά, τι αξία είχε ο χρυσός; Η αξία του χρυσού είναι συμβατική. Λέμε να έχει αξία. Ο ίδιος καθ' εαυτόν ο χρυσός δεν έχει αξία. Λέμε. Συμβατική. Δεν του χρειάστηκε τίποτα περισσότερο όσο η Αγία Γραφή. Διότι διαβάζοντας την Αγία Γραφή στα είκοσι αυτά χρόνια άνοιξαν τα μάτια του και είδε την μεγάλη αλήθεια, τον μεγάλο Θησαυρό· που ήταν ο λόγος του Θεού.

Ακόμα Θησαυρός είναι και η άνω Ιερουσαλήμ· που είναι η αιωνία πατρίδα μας, που είναι η Βασιλεία του Θεού.

Έχομε όμως και έναν καθαρά προσωπικόν Θησαυρόν, καθαρά προσωπικό. Ξέρετε τι είναι; Η ύπαρξή μας. Εμείς οι ίδιοι. Που είμαι εγώ ο άνθρωπος και ο κάθε άνθρωπος, εικόνα του Θεού. Αυτό έχει πάρα πολύ μεγάλη αξία. Γιατί; Γιατί θα περάσω από το κατ' εικόνα στο καθ' ομοίωσιν. Και αν πετύχω το καθ' ομοίωσιν, τότε κερδίζω και όλους τους άλλους Θησαυρούς. Και την Βασιλεία του Θεού κ.τ.λ. κ.τ.λ. Δεν μου επιτρέπεται λοιπόν να κατασπαταλώ αυτήν την περιουσία, αυτόν τον Θησαυρό, που είμαι εγώ, το κατ' εικόνα Θεού πλάσμα· και πρέπει να φθάσω στο καθ' ομοίωσιν. Ναι. Εγώ ο ίδιος. Αλλά σπαταλάμε, όπως λέει στην παραβολή του ασώτου υιού *«εσπατάλησε τον βίον»*. Έζησε σπάταλα. Σπαταλάμε αυτήν την ύπαρξή μας.

Αγαπητοί, Θησαυρός ο Χριστός. Θησαυρός το Πνεύμα το Άγιον. Κι εμείς τα Θησαυροφυλάκια. Όμως τον Θησαυρόν αυτόν τον έχομε σε πήλινα Θησαυροφυλάκια· που είμαστε εμείς με τις εύκολες μεταβολές και παρεκκλίσεις μας. Γι' αυτό λέει ο Παύλος στην β' προς Κορινθίους: *«Έχομεν τὸν Θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν»*. «Όστρακον» εδώ είναι το πήλινο αντικείμενο, το τσουκάλι κ.λπ. Τα πάθη και τα υλικά πράγματα, εύκολα μας μεταβάλλουν. Ας θυμηθούμε για παραδειγματισμό την βασίλισσα

του Σαβά, που ήρθε στην εποχή του Σολομώντος, το 1000 προ Χριστού και αντήλλαξε τους θησαυρούς της με την σοφία του Σολομώντος. Μάλιστα εν προκειμένω, ξέρετε τι είπε ο Χριστός; Είπε αυτό το παράδειγμα που σας λέω τώρα κι εγώ. Και λέει: *«Εδώ είναι μεγαλύτερη η Σοφία. Δηλαδή Εγώ είμαι ασυγκρίτως ανώτερος από τον Σολομώντα και την σοφία του. Επιτέλους επιτέλους, Εγώ έκανα τον Σολομώντα σοφόν. Κι εσείς δεν με εκτιμάτε;»*.

Ας θυμηθούμε ακόμη τους μάγους, που προσέφεραν τους θησαυρούς των. Για να απολαύσουν την Θέα... Ένα νήπιο ήταν. Τίποτ' άλλο. Δεν είδαν ένα νήπιο να κάνει θαύματα. Τίποτ' άλλο. Την Θέα του Ενανθρωπήσαντος Θεού και να αποκτήσουν την γνώση Του. *«Είδαμε τον Ενανθρωπήσαντα Θεό»*. Πού το 'ξεραν; Αγαπητοί μου, μεγάλο θέμα. Ας θυμηθούμε τέλος τον άγιον Αντώνιον, που όταν άκουσε στην Εκκλησία την ευαγγελική περικοπή που είπε ο Κύριος, εις εκείνον τον νεανίσκον που σας ανέφερα προηγουμένως, αλλά αυτός γύρισε την πλάτη κι έφυγε, ο άγιος Αντώνιος ήταν αρκετά ευκατάστατος. Οι γονείς του ήταν ευκατάστατοι. Συνεκλονίσθη απ' αυτό που άκουσε. Τ' άφησε όλα, έβαλε την αδελφή του σε ένα μοναστήρι γυναικείο και πήγε κι έγινε οικιστής, κάτοικος της ερήμου.

Αγαπητοί, ας ερευνούμε, για να μάθουμε κι εμείς ποιος είναι ο αληθινός μας θησαυρός. Και σίγουρα ποτέ δεν θα μετανοήσουμε. Αμήν.

ΠΡΟΣ ΔΟΞΑΝ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ

**και με απροσμέτρητη ευγνωμοσύνη στον πνευματικό μας καθοδηγητή
μακαριστό γέροντα Αθανάσιο Μυτιληναίο,**

ψηφιοποίηση και επιμέλεια της απομαγνητοφωνημένης ομιλίας:

Ελένη Λιναρδάκη, φιλόλογος

ΠΗΓΕΣ:

- Απομαγνητοφώνηση ομιλίας δια χειρός του αξιοτίμου κ. Αθανασίου Κ.
- https://www.arnion.gr/mp3/omilies/p_athanasios/omiliai_kyriakvn/omiliai_kyriakvn_825.mp3